

GNM: TEORIE GENETICKÝCH NEMOCÍ

written by Vladimír Bartoš | 30. 9. 2023

POROZUMĚNÍ „GENETICKÝM NEMOCEM“ V KONTEXTU GERMÁNSKÉ NOVÉ MEDICÍNY

Caroline Markolin, Ph.D.

[Zdroj](#)

Přeložil: Vladimír Bartoš

GENETIKA A MOC LÉKAŘSKÉHO DOGMATU

Teorie genetického původu nemocí je jednou z nejpevněji prosazovaných doktrín dnešní medicíny.

Lékařská věda tvrdí, že rakovinu vyvolávají „chyby v replikaci DNA“, které způsobují, že se buňky postupně mění z normálních na „abnormální“ a nakonec na „zhoubné“. Mapování genů pro rakovinu je tak jedním z nejnovějších počínů moderní medicíny.

Po vzoru projektu lidského genomu bylo vytvořeno Mezinárodní konsorcium pro genom rakoviny, jehož cílem je koordinovat sekvenování genomu rakoviny ve velkém měřítku. Cílem, jak jasně uvedl Dr. Mike Stratton z projektu Cancer Genome Project (Wellcome Trust Sanger Institute), je, že „díky identifikaci všech genů rakoviny budeme schopni vyvinout nové léky, které se zaměří na konkrétní mutované geny, a zjistit, kteří pacienti budou mít z této nové léčby prospěch“.

Nedávno britští vědci zjistili 23 000 mutací v případech rakoviny plic. Kupodivu také zjistili, že ne všechny tyto mutace způsobují rakovinu! Mutace v genech BRCA1 a BRCA2 údajně zvyšují riziko, že žena onemocní rakovinou prsu. Během příštích pěti let plánuje konsorcium zmapovat genomy dalších 1 500 různých případů rakoviny prsu. „Čím více genomů rakoviny prsu bude zmapováno, tím lepší představu budeme mít o příčinách tohoto onemocnění,“ říká Dr. Reis-Filho z londýnského Institutu pro výzkum rakoviny (Los Angeles Times, 24. prosince 2009).

Pod rouškou „dobré vědy“ se doporučují „preventivní“ opatření, jako je „preventivní mastektomie“, „aby se snížila pravděpodobnost vzniku rakoviny“. Dalším „preventivním“ opatřením je „zapping“ označených rakovinných buněk, „protože rakovinná buňka je jako člověk a my ji musíme zabít, abychom mohli žít“, tvrdí Dana Blankenhornová (Rethinking Health Care).

Lékařský konsenzus o genetickém původu nemocí slouží také jako ospravedlnění pro screening embryí na „abnormální“ geny. Preimplantační genetická diagnostika (PGD) zahrnuje odběr buňky z embrya v osmibuněčném stadiu vývoje a její testování. Lékaři pak „vyberou embryo bez chybných genů, které bude pokračovat v těhotenství, a vyřadí embryo, jehož genetický profil ukazuje na budoucí problémy. Použití PGD má zajistit, že dítě nebude nositelem pozměněného genu.“ (BBC 2006)

Medicína si až příliš často bere za úkol „vylepšovat“ lidské bytosti – i v tomto případě navzdory nedostatku důkazů, že „vadné geny“ jsou skutečně příčinou rakoviny, a velmi omezeným znalostem o tom, proč přesně ke genetickým změnám vůbec dochází.

EPIGENETIKA A SÍLA PŘEDKŮ

Studie v oblasti epigenetiky ukazují, že geny nejsou v žádném případě „vytesány do kamene“, ale že se mohou měnit v reakci na prostředí, v němž člověk žije. Stručně řečeno, DNA, a tím i biologie organismu, se neustále přizpůsobují signálům z vnějšku buněk, včetně energetických informací plynoucích z myšlenek a přesvědčení.

Na základě tohoto nového modelu zastávají epigenetici názor, že nemoci, jako je rakovina, nejsou způsobeny vadnými geny, jak tvrdí genetici hlavního proudu, ale spíše *negenetickými faktory*, které mění expresi genů, *aniž by se změnila* sekvence DNA.

Zastánci této teorie dále předpokládají, že emoce a životní zkušenosti předků mají trvalý vliv na následující generace. Předpokládá se, že vznik současné nemoci je vyvolán napojením na „transgenerační paměť“ předka. Tato myšlenka vychází z pozorování, že „vnuci švédských chlapců z otcovy strany (ale nikoliv z matčiny), kteří byli v 19. století v období před dospíváním vystaveni hladomoru, méně často umírali na kardiovaskulární onemocnění. Opačný efekt byl pozorován u žen; otcovské (ale nikoli mateřské) vnučky žen, které zažily hladomoru v době, kdy byly v děloze (a tvořila se jejich vajíčka), žily v průměru kratší dobu“. (*Ghost in Your Genes*, Marcus Pembrey, University College London, BBC 2006)

Podobnou filozofií se řídí i Total Biology (Claude Sabbah), Biogenealogy (Christian Freche) a Biodecoding (Marie-Anne Boularand). Je ironií, že tyto modalities jsou založeny na bizarním [zkreslení vědeckých objevů Dr. Hamera](#). „[Biologické konflikty](#)“ jsou například vykládány jako „semena zasetá v životě předků jedince, kteří vnášejí do rodokmenu tísnivou vzpomínku, jež tiše přeskakuje z generace na generaci, kde se přetavuje v nemoc“ (Patrick Obissier). Proto je „osvobození od syndromu předků“ (Ancelin Schutzenberger) hlavním cílem „terapie“, jejímž cílem je osvobodit potomka od genetického naprogramování, aby byl zase on ušetřen způsobování nemocí budoucím generacím.

Představu, že současná nemoc má svůj původ ve strastiplné životní zkušenosti předka, nelze doložit. To odsouvá představu transgeneračních příčin nemocí do říše mýtů, v tomto případě mýtů prodchnutých strachem a pocitem viny. Totéž platí pro inscenovaná dramata Berta Hellingera „Rodinné konstelace“ – terapie, jejímž cílem je „vyléčit“ onemocnění jedince vyvoláním nevyřešených problémů členů rodu nebo s nimi, a to jak z minulosti, tak ze současnosti.

„Biologie víry“

Studie Bruce Liptona, představené v knize „The Biology of Belief“ (2005), jsou osvěžujícím způsobem vědecky podložené. Dr. Lipton, vystudovaný buněčný biolog, na základě vědeckých experimentů dokazuje, že chování buněk a

epigenetické projevy genů jsou skutečně ovlivněny přesvědčením člověka a jeho vnímáním světa. To se promítá do hlubokého posunu od ovládání našimi geny k ovládání našich genů. „Od oběti k pánovi“ se rychle stalo heslem epigenetiků.

Dr. Joe Dispenza („Evolve Your Brain“, 2006) představuje „biologii změny“ na základě zajímavého výzkumu z nově vznikajícího oboru neuroplasticity. V souladu s objevy nové fyziky kvantové mechaniky potvrzují Liptonovy i Dispenzovy poznatky, ať už na buněčné nebo neurologické úrovni, že mysl je mocným spolutvůrcem naší reality.

Na základě principu „mysl ovládá geny“ a „myšlenky mění biologii“ oba badatelé docházejí k závěru, že přesvědčení a myšlenky musí být také základní příčinou nemocí. Tvrdí, že „negativní přesvědčení může způsobit nemoc“ (Lipton) a „myšlenky vytvářejí nemoc“ (Dispenza). Na první pohled to vypadá rozumně. Teorie, že přesvědčení a myšlenky způsobují nemoc, však nedokáže vysvětlit, proč se u člověka objeví zcela konkrétní nemoc; proč srdeční onemocnění, jako je [angina pectoris](#), proč určitý typ rakoviny ([rakovina plic](#), [rakovina jater](#), [rakovina prostaty](#)), proč [svalová porucha](#), proč [kožní vyrážka](#) nebo prostě [obyčejná rýma](#). Teorie nedokáže vysvětlit, proč například u ženy vznikne rakovina prsu v prsních žlázách ([žlázová rakovina prsu](#)) nebo v mlékovodech ([intraduktální rakovina prsu](#)), proč je [rakovina v pravém nebo v levém prsu](#), proč [nádor roste rychle nebo pomaleji](#), a navíc, proč ne každá žena, která „věří“ na rakovinu prsu, spíše která je indoktrinována strachem z rakoviny prsu, což je naprostá většina žen, nakonec rakovinou onemocní. Tvzení, že nemoc je důsledkem přesvědčení nebo myšlenek člověka, nezohledňuje skutečnost, že nemoci, které nejsou vrozené, jako například [žloutenka](#), se vyskytují již u novorozenců. Navíc i u savců a dalších živočišných druhů se objevují nemoci, včetně mnoha různých druhů rakoviny, přestože (s největší pravděpodobností) v nemoci „nevěří“.

„Příroda nás nikdy neklame.

To my klameme sami sebe.“

Rousseau

Všechny lékařské teorie, ať už konvenční nebo „alternativní“, minulé nebo současné, jsou založeny na konceptu, že nemoci jsou „poruchy“ organismu. Předpokládá se, že nemoci jsou způsobeny patogenními mikroby, zhoubnými rakovinnými buňkami, defektními genovými mutacemi, oslabeným [imunitním systémem](#), [toxiny](#) v životním prostředí, elektromagnetickým znečištěním, geopatogenním zářením, [karcinogeny](#), [kouřením](#), špatnou [stravou](#), obezitou, nedostatky ve výživě, nevyváženou hladinou pH, hormony, kořenovými kanálky, stresem, negativními přesvědčeními a seznam by mohl pokračovat.

Převratný objev [doktora Hamera](#), že nemoci nejsou nesmyslné „poruchy“, ale ve skutečnosti [smysluplné](#) biologické procesy, které se snaží organismus spíše zachránit než zničit, a jeho zjištění, že nemoci nejsou „chyby“ přírody, ale naopak [Smysluplné biologické programy Přírody](#) vytvořené k podpoře jedince

během emočního strádání, staví medicínu, jak ji známe, zcela na hlavu. Germánská Nová Medicína je největší výzvou, jaké kdy lékařská věda a medicína jako celek čelila.

BIOLOGIE MOZKU

„Rozlišování mezi psychikou, mozkem a tělem je čistě akademické. Ve skutečnosti jsou jedno.“

Ryke Geerd Hamer

[Dr. Hamer](#) jako první začal zkoumat příčiny nemocí s důkladným přihlédnutím k mozku. Mozek řídí všechny procesy v těle. Porovnáním CT snímků mozku svých pacientů s jejich lékařskými záznamy a osobní anamnézou zjistil, že emoční trauma nebo „konfliktní šok“ ([DHS](#), jak ho nazval) zanechává viditelnou stopu právě v té oblasti mozku, která řídí proces onemocnění. Na základě studia desítek tisíc případů zjistil, že psychika, mozek a tělo tvoří biologickou jednotku, v níž jsou zakódovány [speciální biologické programy](#) zajišťující přežití. Dr. Hamer zjistil, že mozek funguje jako prostředník mezi psychikou a tělem, s přijímací i vysílací funkcí. Mozek označil za biologickou řídicí stanici, odkud jsou tyto odvěké nouzové programy řízeny a koordinovány.

Každý [biologický speciální program](#) má [dvě fáze](#): konfliktně aktivní fázi a za předpokladu, že se konflikt podaří vyřešit, fázi hojení.

Během konfliktně-aktivní fáze se celý organismus podílí na usnadnění řešení konfliktu. Počínaje samotným okamžikem [DHS](#) se autonomní nervový systém přepíná do stavu stresu ([sympatikotonie](#)), což způsobuje „poruchy spánku“, zatímco psychika přechází do režimu nutkavého myšlení. Účelem dalších hodin bdění a intenzivního soustředění na konflikt je co nejrychlejší nalezení řešení konfliktu. Současně v součinnosti s psychikou a autonomním nervovým systémem reaguje [orgán související s konfliktem](#) funkčními změnami, aby pomohl jedinci na fyzické úrovni během neočekávaného rozrušení. Tyto dobře koordinované procesy jsou iniciovány a řízeny z přesného mozkového relé, které odpovídá jak konkrétnímu typu konfliktu, tak i příslušnému orgánu.

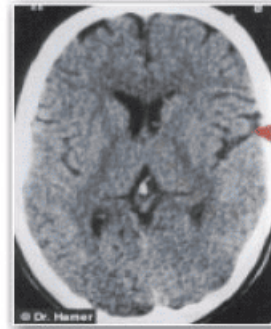
Na CT mozku je aktivita [speciálního biografického programu](#) viditelná jako soubor soustředných prstenců.

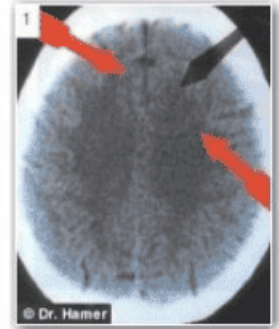
Brain area: brainstem
Conflict: death-fright conflict
Organ: lung alveoli cells
Symptom: lung cancer

Brain area: post-sensory cortex
Conflict: separation conflict
Organ: periosteum left leg
Symptoms: numbness

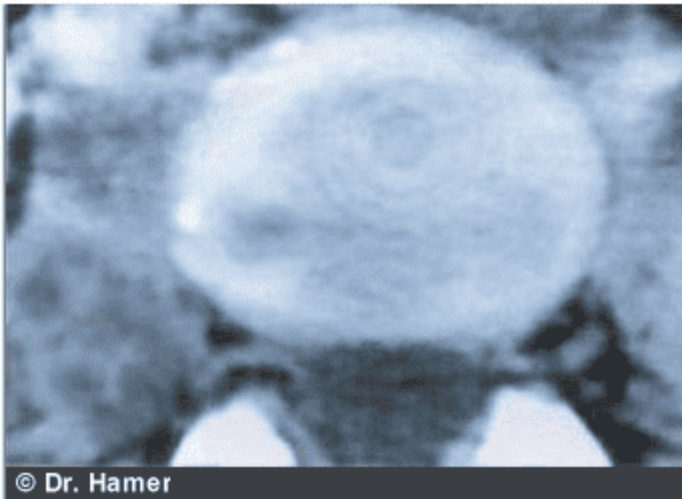
Brain area: cerebral cortex
Conflict: territorial loss
Organ: coronary arteries
Symptoms: angina pectoris

Brain area: motor cortex
Conflict: feeling stuck
Organ: muscle left arm
Symptom: paralysis

V GNM se konfigurace prstenců viditelná na CT mozku nazývá [Hamerovo ohnisko](#).

Tu a tam je HH viditelný také na CT orgánu, díky čemuž je korelace mezi mozkiem a orgánem pozoruhodně zřejmá.

CT 4. bederní páteře

Dr. Hamer: „Když v naší psychice dojde k [biologickému konfliktu](#) a uvede se do pohybu [biologický speciální program](#), proběhne odpovídající proces v mozku i na korelujícím orgánu. To víme s jistotou. Víme také, že existuje „orgánový mozek“, který vibruje na stejné frekvenci jako mozek v hlavě a proto vidíme prstencové vlnění jak v mozkovém relé souvisejícím s konfliktem, tak na souvisejícím orgánu. To naznačuje, že jsou to právě tyto malé „mozky“ orgánových buněk, které způsobují, že postižený orgán a odpovídající HH vibrují na stejné frekvenci!“

Pozoruhodná podobnost konfigurace terčového prstence s vlnami [přenášejícími energii](#) („rázovými“) názorně ilustruje, že jak mozek hlavy, tak mozek orgánu jsou schopny zvýšit energetickou hladinu těla, pokud je to v důsledku [DHS](#) zapotřebí.

„BIOLOGIE“ PSYCHIKY

„Tak či onak jsme součástí jediné všeobjímající psychiky.“

Carl Gustav Jung

Výzkum [Dr. Hamera](#) ukazuje, že psychika je nedílnou součástí lidské biologie. Je to „orgán“, který takřikajíc instinktivně rozpoznává nebezpečí, jež by mohla ohrozit naše přežití („[existenční konflikty](#)“, „[konflikty strachu ze smrti](#)“, „[konflikty útoku](#)“, „[konflikty hladovění](#)“), bezpečnost našeho území nebo domova („[teritoriální konflikty](#)“), pouto s členy naší skupiny („[konflikty ztráty](#)“, „[separační konflikty](#)“, „[konflikty opuštění](#)“) nebo přežití samotné skupiny („[sexuální konflikty](#)“, „[konflikty obav o hnízdo](#)“). Lidé tyto konflikty sdílejí se všemi živočišnými druhy.

Jelikož jsou lidské bytosti schopny symbolického myšlení, jsme schopni tyto konflikty prožívat i v přeneseném smyslu. „Konflikt hladovění“ pro nás může být iniciován ztrátou pracovního místa a strachem z toho, že se neumíme postarat o sebe. „Sexuální konflikt“ může být vyvolán tím, že se náš partner „páří“ s někým jiným; „konflikt opuštění“ pocitem vyloučení nebo opuštění. „[Teritoriální hněv](#)“ může být vyvolán doma, v práci nebo ve škole.

[Biologické konflikty](#) se od stresu (i extrémního) liší tím, že vznikají nečekaně a zapojují celý organismus, jehož je psychika jednou ze složek. Z biologického hlediska „nečekaný“ znamená, že jedinec byl zaskočen a že tato nepřipravenost může mít škodlivé následky. Aby byl jedinec během této nepředvídané krize podpořen, okamžitě se spustí [Smysluplný biologický speciální program](#), vytvořený přesně pro danou situaci.

V okamžiku, kdy dojde ke konfliktu, si psychika s touto událostí spojí specifické *biologické konfliktní téma*. Tato asociace je zcela podvědomá. Osobě, která utrpěla [DHS](#), zůstává neznámá, dokud se neobjeví symptomy, které odhalí, co přesně si podvědomá mysl s konkrétní konfliktní situací spojila. Například nečekaná ztráta milované osoby nemusí být nutně prožívána jako biologický „konflikt ztráty“. Může být subjektivně vnímána také jako „odloučení/separace“ (od partnera nebo potomků), jako „opuštění“ (od smečky) nebo jako „úlek/vyděšení“ (v hnízdě nebo teritoriu), což se na příslušném orgánu projevuje různými fyzickými symptomy.

V přírodě se tyto konflikty obvykle rychle vyřeší. Protože jsme se my lidé přírodě odcizili a vzdálili se od života v souladu s ní, zažíváme „teritoriální konflikty“, „konflikty útoku“, „sexuální konflikty“, „separační konflikty“, „[konflikty opuštění](#)“ nebo „konflikty ztráty“ mnohem častěji a obvykle tyto konflikty trvají delší dobu. To je důvod, proč se složitost a závažnost nemocí pozorovaná u lidí, konkrétně nárůst výskytu rakoviny, nevyskytuje ve stejné míře v přírodě.

Biologická zkušenost s konflikty je vrozená. Je řízena ze stejného mozkového relé, které koordinuje nouzovou reakci na konkrétní konflikt. To, jak psychika vnímá konflikt, je tedy určeno biologickým čtením situace. Je samozřejmé, že k subjektivnímu vnímání a interpretaci konfliktní situace významně přispívají naše přesvědčení, naše hodnoty, naše sociální a kulturní podmíněnost, naše znalosti, naše očekávání, naše zranitelnost a mnoho dalších faktorů. Samotná přesvědčení, nezávislá na zážitku konfliktního šoku, však nejsou schopna aktivovat [speciální biologický program](#), zejména proto, že „nemoci“ nejsou „dysfunkce“ (Lipton), ale [mají vždy smysl](#).

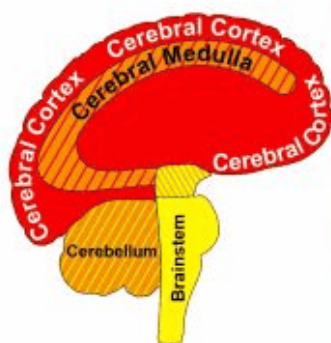
Pozitivní postoj, oproštění se od hněvu, pocity důvěry a odpuštění mohou výrazně snížit intenzitu a trvání konfliktu, a tedy i „nemoc“-symptom(y). Nová medicína posouvá či spíše povyšuje „prevenci“ a „léčení“ na úroveň, kdy lze biologii člověka chápat jako úzce propojenou se spiritualitou a šancí na duchovní růst. GNM nás upozorňuje na význam psychiky jako „sídla duše“, skutečného pána našeho života.

BIOLOGIE UZDRAVOVÁNÍ

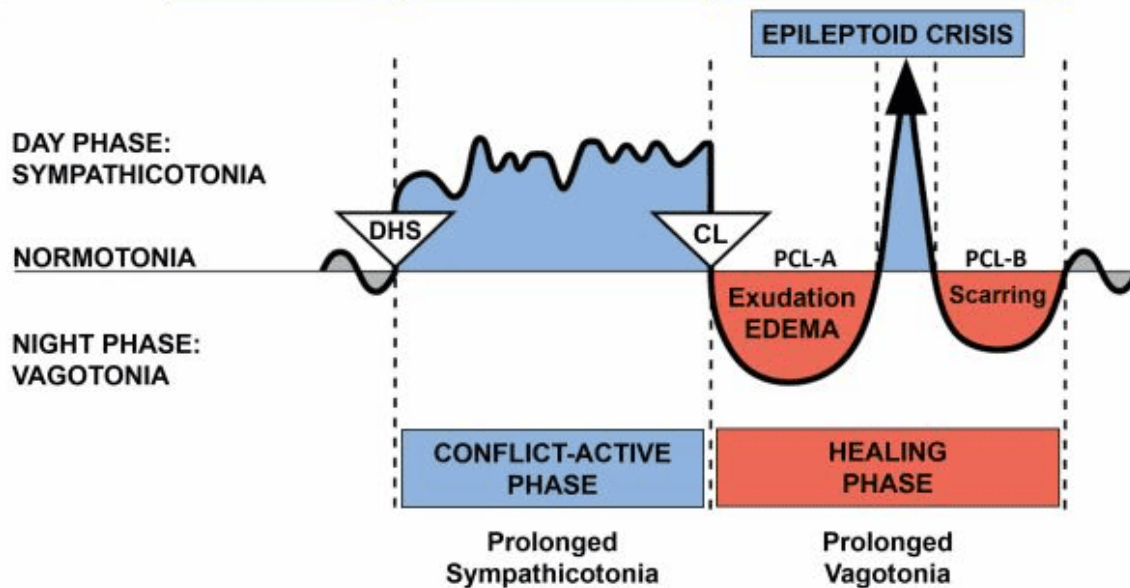
„Tajemství medicíny spočívá v rozptýlení pacienta,
zatímco příroda léčí sama sebe.“

Voltaire

Počínaje okamžikem [vyřešení konfliktu](#) se celý organismus mobilizuje, aby obnovil původní funkci postiženého orgánu. Ztráty tkání vzniklé během konfliktně aktivní fáze jsou doplněny a obnoveny; další buňky, které již nejsou potřeba, jsou odstraněny. Autonomní nervový systém přechází do stavu prodloužené [vagotonie](#), což nutí organismus k odpočinku, „zatímco příroda léčí sama sebe“.

Cerebral Cortex	CELL LOSS (ulceration, necrosis)	Tissue Restoration with Bacteria
Cerebral Medulla		
Cerebellum	CELL PROLIFERATION	Cell Removal with Fungi and Bacteria
Brainstem		

DHS (Dirk Hamer Syndrome) – Biological Conflict
 CL (Conflictolysis) – Conflict Resolution
 PCL (Post-Conflictolysis) – Healing Phase

© Dr. med. Mag. theol. Ryke Geerd Hamer

Mikroby, jako jsou houby a bakterie, aktivovaní z mozku, zahájí práci, která jim byla přidělena. Například bakterie stafylokoků *usnadňují rekonstrukci* kostní tkáně ztracené při rakovině kostí. Bakterie tuberkulózy a houby, jako je *Candida albicans*, jsou naopak nastaveny na rozklad nádorů v [prsů](#), [ledvinách](#), [tlustém střevě](#), [játrech](#), [slinivce](#), [děloze](#) nebo [prostatě](#). Skutečnost, že tuberkulózní bakterie a houby *odstraňují nádory*, jasně ukazuje, že rakovina je vratná! Pokud však člověk nemá k dispozici užitečné mikroby například kvůli nadužívání antibiotik, nádor jednoduše zůstane na místě a zapouzdří se. Myšlenky nebo přesvědčení (pozitivní nebo negativní) nemohou způsobit, že by to nádor udělal.

Mikroby při své činnosti vyžadují kyselé prostředí, které vhodně zajišťuje vagotonický nervový systém, dominantní v každé fázi hojení. Vagotonický nervový systém reguluje trávení a vylučování, a proto je hladina kyselosti přirozeně zvýšená během běžných nočních hodin. Teorie, že nízká hladina pH způsobuje rakovinu nebo jiné onemocnění, je neplatná. Ve skutečnosti je tomu přesně naopak. Právě nízká hladina pH vytváří ideální prostředí, ve kterém se orgán hojí. Protože je však stupeň příznaků hojení vždy dán intenzitou konfliktně aktivní fáze, může intenzivní proces hojení snížit hladinu pH do závažné míry. V takovém případě je třeba situaci řešit nejlépe přírodními prostředky, včetně zásadité [stravy](#).

Přesto je důležité vzít v úvahu, že výpotek produkovaný plísněmi a bakteriemi TBC obsahuje vysoké množství bílkovin, které jsou vylučovány stolicí, močí a dalšími cestami. Konzumace potravin bohatých na bílkoviny, které doplní jejich ztráty, je proto během léčby také životně důležitá. Vyvážená [strava](#), ideálně z ekologických zdrojů, výrazně podporuje již probíhající proces hojení. Samotné potraviny však rakovinu vyléčit nemohou. Vzhledem k tomu, že rakovina se již přirozeně hojí, je koncept „potravin proti rakovině“ zbytečný; je to rozpor sám o sobě.

Hojení zahrnuje mnoho biologických procesů. Na hojení se podílejí bílé krvinky (lymfocyty, makrofágy atd.) a protilátky. V důsledku toho je takzvaný „[imunitní systém](#)“, představovaný jako obranný systém proti původcům „nemoci“ (mikrobům, rakovinným buňkám, toxinům), ve skutečnosti *podpůrným* systémem vytvořeným na pomoc rychlému uzdravení! Slovo „proti“-látky („anti“-bodies) je nesmyslné, protože v podstatě neexistuje žádné „tělo“, proti kterému by se dalo „bojovat“.

Příznaky v konfliktně aktivní fázi jsou vzácné, protože během stresového období se funkce orgánů ve skutečnosti *zlepšuje*. Proto se například rakovina, která vzniká během konfliktní aktivity, odhalí až při běžné prohlídce nebo následném vyšetření.

Naprostá většina příznaků, včetně některých druhů rakoviny, jsou příznaky hojení a jsou známkou toho, že související konflikt byl vyřešen.

Typickými hojivými příznaky jsou: otok (protože hojení vždy probíhá v tekutém prostředí), bolest (způsobená otokem), horečka a zánět (v důsledku zvýšeného průtoku krve do hojící se tkáně), výtok (k vyloučení zbytků a vedlejších produktů hojení) případně smíšený s krví (při rekonstrukci tkáně se snadno porušují kapiláry), [noční pocení](#) (při výskytu bakterií TBC), bolesti hlavy (v důsledku [otoku](#) mozkového relé v oblasti mozku související s orgánem) a únava (protože autonomní nervový systém je v prodlouženém stavu [vagotonie](#)).

Vzhledem k tomu, že „nemoci“ jsou buď funkční zlepšení orgánu (konfliktně aktivní fáze), nebo *hojivé* symptomy (fáze hojení) a proto mají vždy smysl, je třeba mnohé ze zavedených teorií přehodnotit. Na základě vědeckých poznatků o GNM již neobstojí tvrzení, že nemoci *způsobují* toxiny v životním prostředí a ve stravě, nevyvážená hladina pH, patogenní mikroby, vadné geny, slabý [imunitní systém](#), kořenové kanálky, negativní myšlenky a přesvědčení a podobně, protože jsou postaveny na falešných předpokladech.

Samozřejmě, že špatná [strava](#), kouření, vystavení elektromagnetickým škodlivinám, zubní amalgámy, negativní myšlenky, pesimistický pohled na svět a další nepříznivé faktory vyčerpávají organismus o energii. Všechny vlivy, které vyčerpávají vitalitu organismu, značně ztěžují uzdravení a mohou dokonce přispět k vážným komplikacím, konkrétně během [hojivé krize](#). Většina farmaceutických léků díky své vysoké toxicitě brutálně přerušuje přirozený proces uzdravování, a dokonce způsobuje smrt, jak vidíme na extrémně vysokém počtu obětí [chemoterapie](#).

Naopak [strava](#) bohatá na organické živiny, vyčištění geopatogenních stresových zón, cvičení jógy a meditace atd. mohou proces uzdravení nesmírně urychlit.

Již dlouho je známo, že pozitivní myšlenky, stejně jako velmi specifické zvuky a barvy, zvyšují vibrační frekvenci těla a nesmírně přispívají k uzdravení. Toto zvýšení energie vysvětluje „spontánní remisi“. Vysvětluje léčivou sílu lásky, modliteb a posvátných míst. Je to základ, na jehož základě placebo (z latinského placebo „potěším“) působí na pacienta.

V neposlední řadě má pochopení GNM a [pěti biologických zákonů](#) samo o sobě léčivý účinek, protože osvobozuje mysl od strachu a vzbuzuje důvěru v tvořivou moudrost Matky přírody (a jejího Stvořitele, pozn. překl.).

BIOLOGIE GENŮ

„Nejsme odděleni od zbytku živého světa;

jsme jeho součástí až do morku kostí a genů.“

Neil Shubin

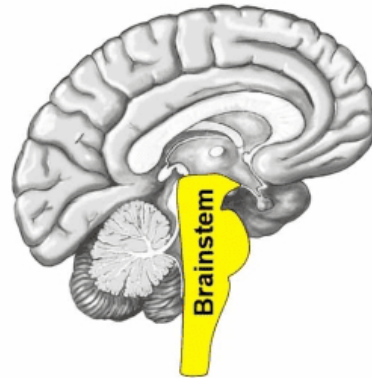
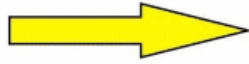
Objevy [doktora Hamera](#) jsou pevně zakotveny ve vědě o [embryologii](#). S přihlédnutím k růstu a vývoji lidského organismu zjistil, že souvislost mezi psychikou, mozkiem a odpovídajícím orgánem – kterou již pevně stanovil – je úzce spjata se zárodečnými vrstvami, z nichž se odvozují všechny orgány a tkáně těla. Byly to právě studie CT mozku, které vše propojily.

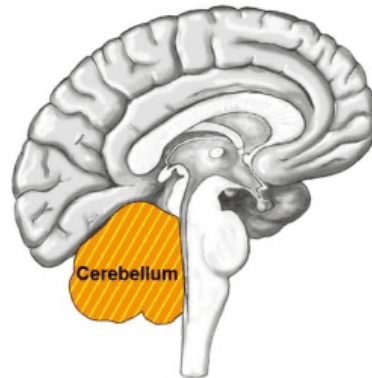
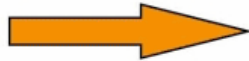
GERM LAYER – BRAIN RELATION

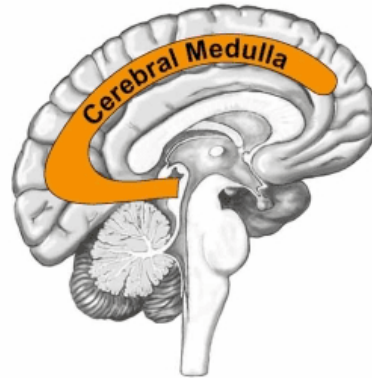
Endoderm

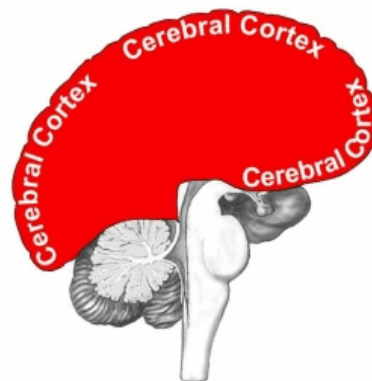
Old Mesoderm

New Mesoderm

Ectoderm

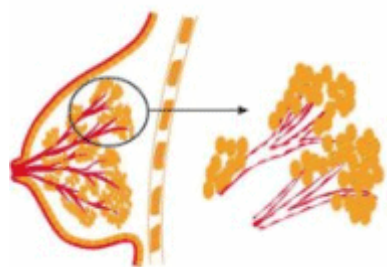

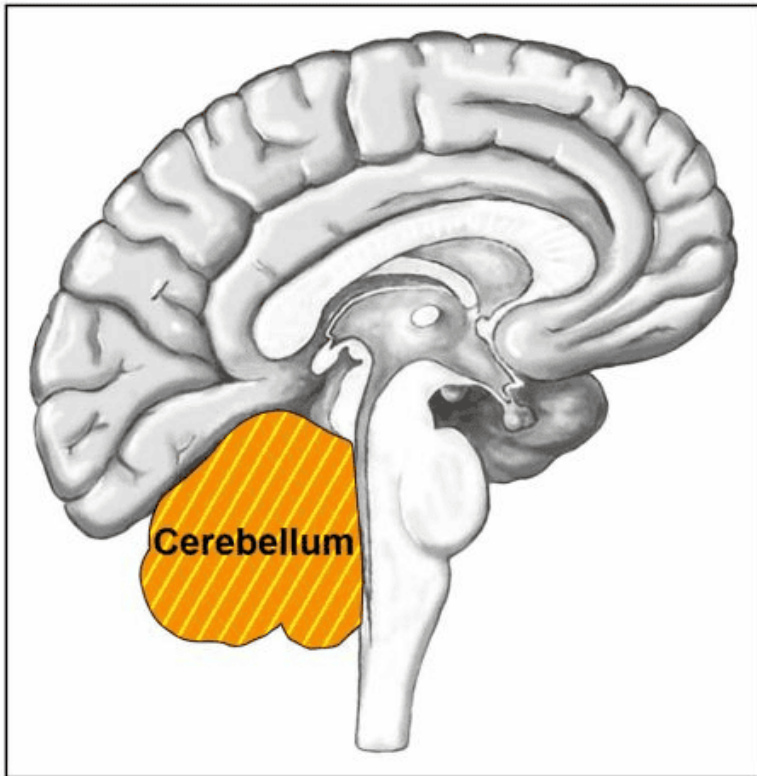
Porovnáním umístění mozkových relé, odkud jsou řízeny [speciální biologické programy](#), s embryonálním vývojem plodu Dr. Hamer poznal, že všechny orgány, které vycházejí ze stejné zárodečné vrstvy, jsou také řízeny ze stejné části mozku (viz schéma GNM).

Díky vrozenému spojení s psychikou buňky každé zárodečné vrstvy v podstatě „vědí“, jak reagovat na konflikt, aby usnadnily jeho řešení. Tak se například buňky endodermálních [plicních alveolů](#) začnou množit právě v okamžiku, kdy dojde ke „[konfliktu strachu ze smrti](#)“. Další buňky, tedy „rakovinné buňky“, zlepšují kapacitu plic, aby pomohly jedinci během život ohrožující tísňe.

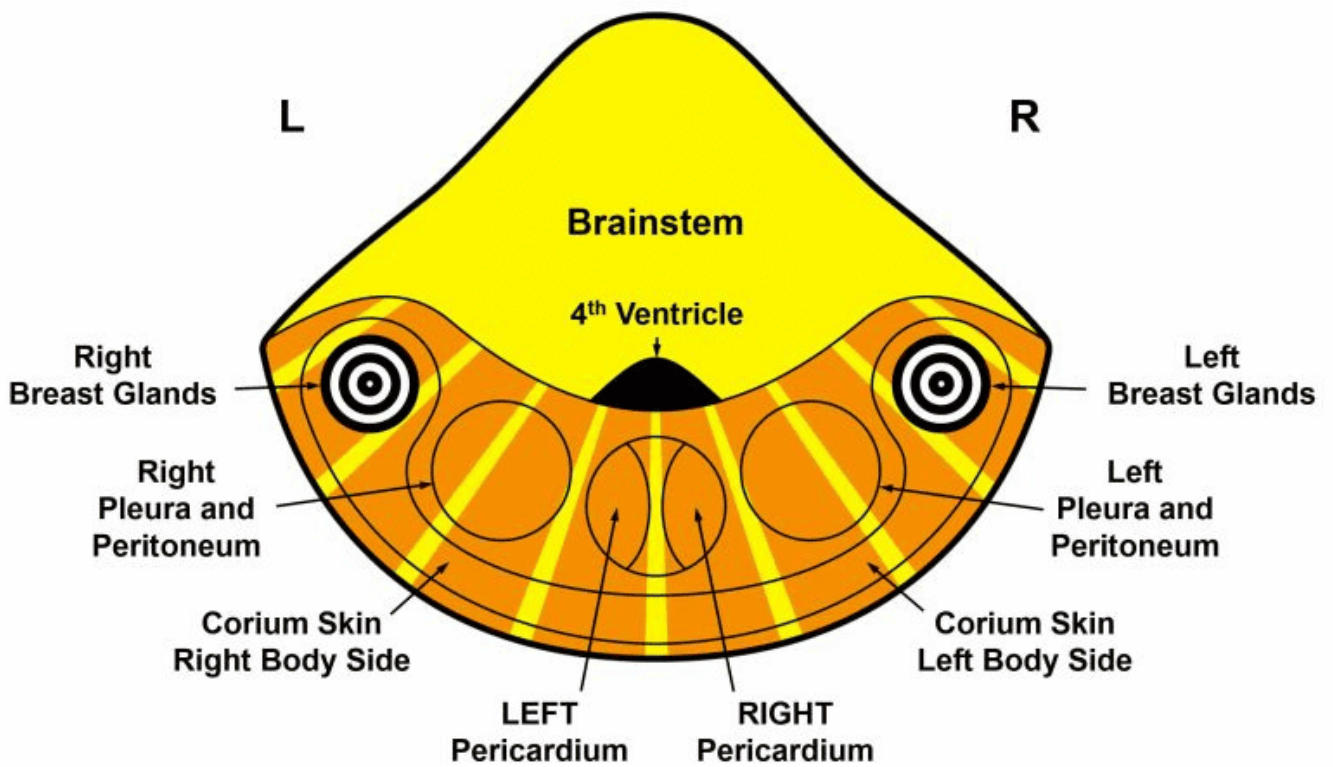
Proto rakovina existuje od počátku lidského života.

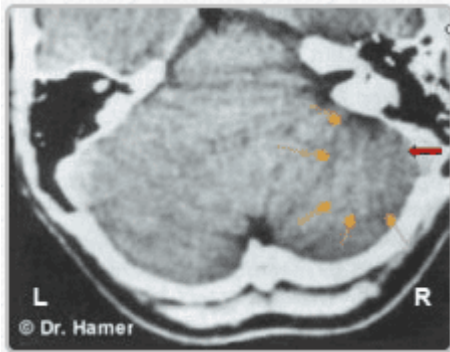
Příkladem může být např: Biologický konflikt spojený s [prsními žlázami](#) je „[konflikt obav o hnízdo](#)“. Prsní žlázy jsou mezodermálního původu a jsou řízeny z velmi specifické oblasti v mozečku (viz schémata níže). Stejně jako jsou endodermální buňky plicních sklípků naprogramovány k množení v případě strachu ze smrti, začnou se buňky mezodermálních prsních žláz množit, jakmile žena utrpí nečekaný „konflikt obav“ o blaho „člena hnízda“. Účelem produkce většího počtu buněk prsních žláz je umožnit ženě poskytnout více mléka, tedy výživy, tomu, kdo je v nouzi. I když žena nekojí, tento vrozený proces je stále aktivován, protože z biologického hlediska je ženský prs synonymem péče a výchovy. Pokud konflikt trvá delší dobu, vzniká v důsledku množení buněk nádor neboli [žlázový karcinom prsu](#). Rakovina však v žádném případě není „[zhoubným](#) bujením“, ale spíše odvěkým smysluplným biologickým procesem vlastním každé ženě. Tento proces je zcela nezávislý na faktorech prostředí nebo přesvědčení; zejména proto, že tato život zajišťující přirozená reakce je u samic savců stejná.

**CEREBELLUM
Top View**

Na tomto CT mozku malá červená šipka ukazující na pravou stranu mozečku ukazuje mozkové relé, odkud je řízen [biologický speciální program](#) žlázového karcinomu prsu (prohlédněte si [schéma GNM](#)). Protože existuje zkřížená korelace z mozku na orgán, umístění [Hamerova ohniska](#) naznačuje, že je postižen levý prs.

Žena nedostane rakovinu prsu bezdůvodně, ani není náhodné, zda se rakovina týká pravého nebo levého prsu. To, zda se rakovina týká pravého nebo levého prsu, je dáno [biologickou levo/pravorukostí ženy](#). Pokud například pravoruká žena trpí „konfliktem obav o hnízdo“, který se týká jejího dítěte, bude postižen její levý prs, protože biologicky spojuje své dítě s levou stranou těla. Na této straně přirozeně drží své dítě a nechává si dominantní ruku volnou k manévrování. U levorukých žen je situace opačná. Tento biologický princip nemohou změnit ani genetické, ani negenetické faktory.

Proč se nemoci „dělí v rodinách“

Protože rodiny sdílejí stejné kulturní a společenské podmínky, stejnou indoktrinaci, stejnou víru atd., často zažívají stejný typ konfliktů, které způsobují stejné „nemoci“.

Rodinný spor

„konflikty hněvu“

„konflikty sebehodnocení“

„separační konflikty“

„konflikty opuštění“

Válka mezi Gruzii a Ruskem

„konflikty strachu ze smrti“

„konflikty obav o hnízdo“

„konflikty útoku“

„existenční konflikty“

Ortodoxní medicína považuje Lou Gehrigův syndrom (ALS) a Huntingtonovu chorobu (HD) za „genetické poruchy“, které se dědí z generace na generaci. Podle objevů [Dr. Hamera](#) je [biologickým konfliktem](#) spojeným se svaly „nemožnost úniku“, „pocit svázanosti“ nebo „[pocit uvíznutí](#)“, což vede k ochrnutí svalů během konfliktně aktivní fáze. Biologický význam paralýzy je reflex „předstírané smrti“, protože v přírodě predátor často útočí na kořist pouze tehdy, když se snaží uniknout. Instinktivní reakce je následující: „Protože nemohu uniknout, dělám mrtvého“, což způsobí paralýzu, dokud nebezpečí nepomine.

Avšak právě šok z diagnózy a prognózy a děsivá představa vozíku („pocit uvíznutí“) prodlužují konflikt a zhoršují stav. Samozřejmě, že strach vyvolaný všeobecně rozšířeným přesvědčením, že „nemoc“ může mít „genetickou příčinu“, jen zvyšuje zranitelnost jedince. Dcera nebo syn rodiče s takovou svalovou „poruchou“ jsou přirozeně mnohem náchylnější k prožívání konfliktu „uvíznutí“. Musíme mít také na paměti, že jakýkoli konfliktní šok může být prožíván s jinou osobou nebo pro jinou osobu, zejména pokud se trápení týká blízké osoby.

Nicméně i když členové rodiny nebo generace rodin zažívají stejný typ konfliktů, samotný konfliktní šok ([DHS](#)) je stále vysoce osobní událostí, která v daném okamžiku zahrnuje výhradně mozek, respektive mozkové relé osoby, která konfliktem v daném okamžiku trpí. Proto se nemoci nemohou přenášet na další generace ani je nelze dědit po rodinném příslušníkovi či předkovi a to ani geneticky, ani [epigeneticky](#).

CO JSOU TO „GENY RAKOVINY“?

Podle standardní teorie jsou rakovinné geny „vadné“ mutace normálních buněk. Jakmile se naladíme na vědeckou GNM, uvědomíme si, že nic v přírodě není „vadné“ nebo „nenormální“.

V polovině 80. let 20. století napsal Dr. Hamer ve své německé publikaci *Vermächtnis einer Neuen Medizin* [Odkaz nové medicíny]: „Již víme, že například adenoidní buňky rakoviny prsní žlázy, vyrobené pouze pro jednorázové použití, se geneticky liší od původních autochtonních buněk prsní žlázy. Ve fázi hojení, po vyřešení konfliktu, odstraňují [tuberkulózní bakterie](#) výhradně rakovinné buňky, které již nejsou potřebné, ale původní buňky ponechávají nedotčené. Genetická odlišnost je zřejmě vlastností, která mikrobům umožňuje rozpoznat, které buňky mohou být odstraněny a které musí zůstat“ (svazek 1, str. 379). Dalším znakem, který mikrobům umožňuje rozpoznat rakovinné buňky, je to, že nádorové buňky se od „normálních buněk liší velikostí a tvarem, což je důvod, proč je konvenční medicína označuje, respektive interpretuje jako „[zhoubné](#)“.

Dr. Hamer vysvětluje genetický rozdíl mezi rakovinnými buňkami a „normálními“ buňkami tím, že rakovinné buňky mají specifickou, specializovanou, dočasnou funkci během jakéhokoli [speciálního biologického programu](#). Proto dochází ke **genetickým změnám u každé rakoviny a u každé tzv. nemoci!**

Genetické změny nemohou probíhat bez účasti mozku. Mozkové relé, které řídí proces „nemoci“, tedy řídí i genetické změny v buňkách orgánů souvisejících s konfliktem (původní „orgánový mozek“).

Výzkum [Dr. Hamera](#) odhaluje, že [biologické speciální programy](#) přírody jsou zakódovány v každé buňce a jsou tak zapsány v genetickém kódu. Smysluplná povaha nouzových programů vyvrací teorii, že nemoci, a zejména rakovina, jsou způsobeny „vadnými geny“. Dokazuje, že doktrína o genetickém původu nemocí je mylná.

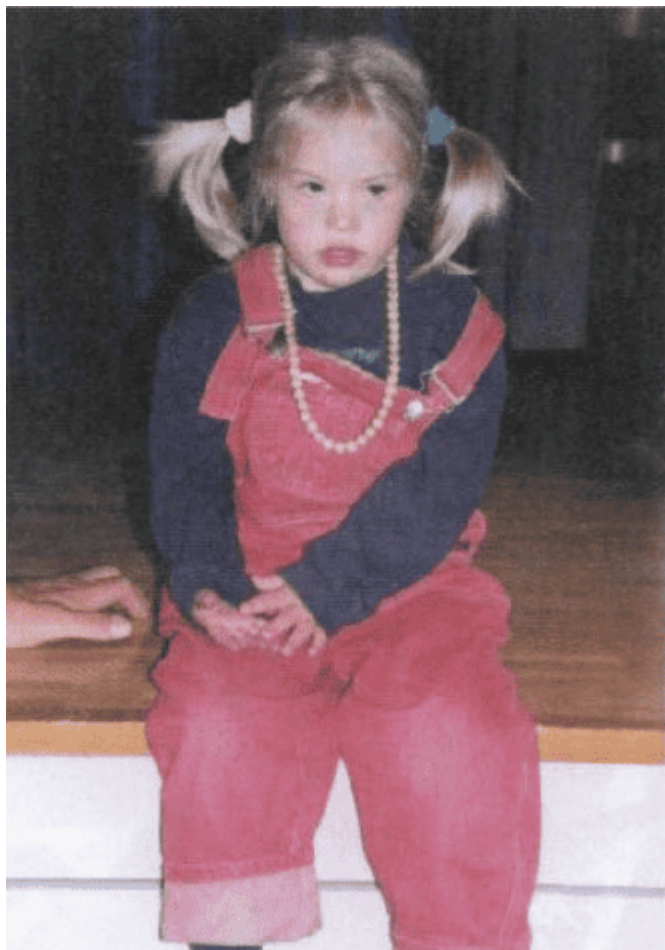
DOWNŮV SYNDROM

V roce 1998 se narodila Anna s Downovým syndromem,

překonała tuto „genetickou poruchu“.

díky aplikaci Germánské Nové Medicíny.

(„[Germánská Nová medicína mluví sama za sebe](#)“).

Anna ve věku čtyř a půl let

Anna tři měsíce po terapii GNM

Před terapií GNM byla Anna považována za značně neschopnou, a to jak po fyzické, tak po psychické stránce. Lékaři jí diagnostikovali až 60procentní tělesnou vadu. To zahrnovalo i částečné ochrnutí nohou. Ve věku čtyř a půl roku byl její mentální vývoj a řečové schopnosti na úrovni jednoho roku. Anniných rodičů se týkaly všechny oficiálně uznávané léčebné postupy pro děti se speciálními potřebami, které však nepřinášely výsledky.

V roce 1998 se Annina matka, sama lékařka, obrátila na [doktora Hamera](#) s žádostí o radu.

Dr. Hamer: „Výzkumník by měl být skromný. Musíme se proto ohradit proti tvrzení, že bychom mohli Downa vyléčit, tím spíše, že by to dokázali pouze samotní pacienti podporovaní svou rodinou. Co však můžeme říci, je, že ve všech příznacích Downa rozpoznáváme přirozené [biologické speciální programy](#), se kterými umíme pracovat. To znamená, že kdybychom dostali Biologické programy do fáze hojení, vedlo by to v každém jednotlivém případě k normalizaci, a tedy k uzdravení Downa“ (*Vermächtnis einer Neuen Medizin* [Odkaz nové medicíny], 1987, sv. 2, s. 457).

Prvním krokem byla analýza Annina mozkového skenu, aby se zjistilo, o jaký typ konfliktů se jedná. Kromě několika dalších odhalilo CT mozku dva „[konflikty slyšení](#)“ („Nechci to slyšet!“), viditelné jako [Hamerova ohniska](#) v oblastech mozkové kůry, které ovládají [pravé a levé vnitřní ucho](#).

Tyto dva konflikty slyšení uvedly Annu do „schizofrenní konstelace“. V terminologii GNM se „schizofrenní konstelací“ rozumí konfliktní aktivita zahrnující jak pravou, tak levou stranu mozku (viz schéma).

To, zda konflikt ovlivňuje pravou nebo levou stranu mozkové kůry, závisí na [biologické levo/pravorukosti](#) člověka a na tom, zda konflikt souvisí s matkou/dítětem nebo s partnerem. – Existuje také zkřížená korelace z mozku na orgán.

Annin první konflikt slyšení byl způsoben neustálým hlukem sbíječek v budově, kde její matka po celou dobu těhotenství pracovala. Jelikož je Anna levák, její první konflikt související s matkou měl dopad na levou mozkovou

hemisféru a zahrnoval pravé ucho.

Druhý konflikt slyšení u ní vyvolal skřípavý hluk cirkulárky při kácení stromů v okolí domu. Tyto zvuky přetrvávaly po celou dobu těhotenství a ještě několik měsíců po něm. Kromě toho Annin otec, stavitel kostelních varhan, často používal cirkulárku ve své dílně přiléhající k domu. Tento otcův konflikt slyšení měl vliv na sluchové relé na pravé straně mozku, které se týkalo levého ucha.

Pokud jsou konflikty intenzivní, způsobuje [sluchová konstelace](#) extrémní citlivost na hluk a téměř nesnesitelnou „sluchovou bolest“, zejména pokud je jedinec opakovaně vystaven frekvencím zvukových vln hluku souvisejícího s konfliktem (v GNM hovoříme o [konfliktních kolejích](#)). Například Anna, když slyšela jakýkoli hlasitý zvuk, tleskala rukama do uší. Ještě intenzivněji reagovala na hluk cirkulárky.

V GNM také víme, že pokud je dítě „[v konstelaci](#)“, zatímco se ještě vyvíjí, zralost dítěte se obvykle zastaví ve věku, kdy druhý konflikt dopadá na druhou korovou hemisféru (viz [zastavení zralosti](#)). Zrání je však pouze pozastaveno. Jakmile je jedna z obou mozkových hemisfér takřikajíc bez konfliktu (konflikt je vyřešený), dítě je schopno velmi rychle dohnat ztrátu ve svém vývoji. To byl i případ Anny.

VNITRODĚLOŽNÍ KONFLIKTY

Dr. Hamer na základě svého rozsáhlého výzkumu zjistil, že příznaky Downova syndromu jsou důsledkem biologických konfliktních šoků, které plod utrpěl v průběhu embryonálního vývoje, konkrétně v prvním trimestru těhotenství.

V lidské psychice „konflikty slyšení“ korelují s odvěkými biologickými kódy signalizujícími potenciální nebezpečí nebo hrozby. Během těhotenství může plod trpět [biologickými konflikty](#) stejně jako každý novorozenec, kojeneček, dítě nebo dospělý. Vnitroděložní „konflikty slyšení“ může způsobovat uši drásající hudba, sekačky na trávu, hlučné stroje, například vrtací nástroje držené v blízkosti břicha, neustálý hlasitý hluk z ulice, zejména z nákladních aut, motocyklů a automobilových závodů, nebo hluk z pil či sbíječek, jako v případě Anny. Konflikt může vyvolat i křik a jekot v nejbližším okolí. V děloze jsou všechny tyto zvuky vnímány obzvláště hlasitě, protože tekutina v plodovém vaku je mnohem silnějším vodičem zvuku než vzduch.

Každé dítě je samozřejmě jiné, a proto hlasité zvuky nevyvolávají automaticky „konflikty slyšení“ nebo jiné konflikty jako takové u každého nenarozeného dítěte. Některá jsou citlivější než jiná. Pokud by však ke konfliktům přece jen došlo, pak je to subjektivní zkušenost, která určuje, jaké příznaky se v důsledku konkrétního šoku projeví. To vysvětluje, proč má každé dítě s Downovým syndromem svůj vlastní soubor příznaků.

Výzkum vývoje plodu nenechává nikoho na pochybách, že během těhotenství se plod necítí a nechová jinak než novorozenec. To se týká i reakce plodu na hluk. Těhotné ženy často pociťují trhnutí nebo náhlé kopnutí plodu po náhlém hlasitém zvuku, jako je například bouchnutí dveří. Zvuk, který plod slyší v

děloze během **ultrazvukových procedur**, tak může být mnohem škodlivější, než si myslíme (viz *The quality of fetal arm movements as indicators of fetal stress*, [PubMed, 2010](#)). Vzhledem k tomu, že se konvenčně předpokládá, že riziko, že se ženě narodí dítě s Downovým syndromem, prudce stoupá po 35. roce věku, podstupují starší matky obvykle více ultrazvukových vyšetření než ženy mladší. Opakované ultrazvukové procedury by tedy mohly být skutečným důvodem, proč ženy této věkové skupiny častěji rodí dítě s Downovým syndromem.

Spolu s konflikty slyšení může plod trpět jedním nebo několika dalšími [biologickými konflikty](#).

Např:

- **Motorické konflikty.** Plod může vnímat hlasité zvuky, včetně ultrazvuku, jako hrozbu, kterou prožívá jako „nemožnost úniku“ a „[pocit uvíznutí](#)“, což vede ke [svalové atrofii](#) a [motorické paralýze](#). Anna měla například nemotornou chůzi a často padala, protože měla částečně ochrnuté obě nohy.
- **Separační konflikty.** Vzhledem k tomu, že v těhotenství nenarozené dítě není schopno rozlišovat mezi „neškodnými“ zvuky, jako jsou motorové pily nebo sbíječky a zvuky, které představují potenciální nebezpečí pro něj samotného nebo pro jeho matku, může plod trpět extrémním strachem z odloučení od matky, zejména když ohromující hluk přehluší uklidňující zvuk jejího srdce. Separační konflikty zasahují buď perióst (kůži, která pokrývá kosti) a způsobují smyslové ochrnutí (znecitlivění) v místě, kde došlo k separaci nebo epidermis, což má za následek neurodermatitidu a další [kožní nemoci](#).
- **Existenční konflikty** zahrnující [sběrné kanálky ledvin](#) a nervy, které ovládají [oční svaly](#). Ty způsobují boční bloudění oka (očí). Proto se Anna narodila s exotropním strabismem, kdy má levé oko tendenci táhnout se ven.
- **Konflikty strachu a vyděšení** postihující [průdušky](#) nebo [hrtan](#), včetně [centra řeči](#), které řídí schopnost mluvit.

Pokud je pupeční šňůra omotaná kolem krku, může dítě trpět „**strachem z udušení**“. Tento specifický typ konfliktu se týká [pohárkových buněk](#) průdušek. V embryologii jsou pohárkové buňky považovány za zbytkové střevní buňky. Během růstu a vývoje dýchacího systému se z endodermálních buněk střevní sliznice vytvářejí (endodermální) buňky [plicních sklípků](#), které jsou

vytvořeny ke zpracování kyslíku. Funkcí pohárkových buněk je produkce tekutiny v průduškách, což odpovídá produkci trávicích šťáv ve střevech. Stejně jako se střevní buňky množí biologickým konfliktem souvisejícím s „potravním soustem“, pohárkové ostrůvkové buňky okamžitě zvyšují svůj počet v reakci na šok z nedostatku vzduchu. Biologickým účelem dalších pohárkových buněk je zvýšit produkci tekutiny v průduškách, aby mohlo být „sousto vzduchu“ rychleji „stráveno“. Během fáze hojení jsou pohárkové buňky rozkládány pomocí [bakterií TBC](#). Pokud je však proces hojení neustále přerušován [recidivami konfliktů](#), způsobuje to mukoviscidózu v průduškách nebo tzv. cystickou fibrózu. Totéž může nastat, když je pupeční šňůra přestřižena příliš brzy, protože plíce novorozence potřebují určitý čas, aby si zvykly na samostatné dýchání.

Častým konfliktem vyvolaným během obtížného porodu nebo způsobem manipulace s novorozencem je **konflikt teritoriálního hněvu**, do kterého jsou zapojeny žlučové cesty jater s [hepatitidou](#) ve fázi hojení.

POZNÁMKA: Vrozené abnormality, jako jsou tělesné anomálie nebo malformace orgánu, které se objevují během vývoje plodu, nesouvisejí s [biologickým konfliktem](#).

GNM V PRAXI

Dr. Hamer: „V Germánské Nové Medicíně máme velmi jasnou představu o tom, jak řešit [biologické konflikty](#). Během 40 let své lékařské praxe jsem však viděl stovky dětí s Downovým syndromem. V žádném případě netvrdím, že léčit dítě s Downovým syndromem je snadný úkol. Musíme také vzít v úvahu, že terapie vyžaduje především týmovou práci celé rodiny, zejména matky. Také zatím nevíme, které příznaky jsou reverzibilní a které ne. Nyní však alespoň víme, kde začít, i když nás čeká ještě hodně práce – jak pro rodinu, tak pro pomáhajícího terapeuta -, abychom takového malého človíčka vrátili na správnou cestu. Na jedné straně se to zdá téměř nemožné. Na druhou stranu může rodinu nesmírně posílit oprávněná naděje, že nyní existuje skutečná terapie a že Downova choroba již nemusí být považována za „nevyléčitelnou““ (*Vermächtnis einer Neuen Medizin* [Odkaz nové medicíny], 1987, sv. 2, s. 455).

Aby Anně pomohli vyřešit její sluchové konflikty, rodiče se snažili odstranit ji ze všech hlasitých zvuků v jejím bezprostředním okolí, zejména z pištivého hluku cirkulárky. Pro jejího otce, jehož samotná práce varhanáře vyžadovala používání pil, to byla skutečně velká výzva.

Rodiče byli bohatě odměněni. Během několika měsíců se Annin fyzický i duševní vývoj výrazně zlepšil. Vyrostla o celých 10 cm, její obličej stále více ztrácel charakteristické rysy Downova syndromu, normálně chodila, dokázala mluvit celé věty a její strach z hlasitých zvuků zmizel. Začala chodit do mateřské školy, kde se plně začlenila mezi „normální“ děti.

Do té doby bylo takové pozoruhodné uzdravení považováno za nemožné. Pro

Anniny rodiče to bylo [stoprocentní potvrzení](#) správnosti objevů [doktora Hamera](#).

Trizomie 21

Protože všechny děti s Downovým syndromem mají třetí chromozom připojený k 21. páru genů, dospěli lékařští vědci k závěru, že příčinou Downova syndromu a zodpovědností za jeho výrazné příznaky je dodatečný 21. chromozom. Nejčastějším typem je takzvaná „volná trizomie 21“, kdy každá buňka člověka s Downovým syndromem obsahuje 47 chromozomů namísto 46 chromozomů. U Anny byl diagnostikován tento typ chromozomů.

Na podzim roku 2009 byl na těchto webových stránkách zveřejněn anglický překlad článku o Annině příběhu ze švýcarského časopisu [Zeitschrift](#) (česky [ZDE](#), pozn. překl.). Krátce poté jsme kontaktovali Anninu matku s žádostí o aktuální informace o Annině zdravotním stavu, zejména s dotazem, zda nějaké následné testy odhalily stav trizomie 21. Dne 19. října 2009 jsme s velkou vděčností obdrželi odpověď.

Níže uvádíme výňatek z dopisu. Z důvodu ochrany rodiny nebudeme zveřejňovat jméno Anniny matky.

Vážená paní doktorko Markolinová,

Jsem opravdu velmi šťastná, že Vám mohu říci o naší Anně a jejím nanejvýš potěšujícím vývoji.

Anně je nyní patnáct let a navštěvuje běžnou střední školu za asistence vychovatelky. Umí číst a psát (i když s chybami) a docela dobře ovládá počítač a kalkulačku. Její sociální integrace ve škole probíhá krásně. Anna je milá, hodná, otevřená a komunikativní dívka, která velmi obratně zvládá každodenní životní úkoly. Co se týče jejího vzhledu, mnoho lidí vůbec nevidí, že má Downův syndrom.

Tím se dostávám k otázce genů. Kontrolní vyšetření před dvěma lety k údivu všech zúčastněných odhalilo, že Anna má stále kompletní volnou trizomii 21. V tomto případě se jedná o tzv. volnou trizomii.

To je převratné! Skutečnost, že se Anna tak pozoruhodně zlepšila, přestože má stále třetí 21. chromozom, je silným důkazem, že skutečné příznaky Downova syndromu nejsou způsobeny trizomií 21, ale [biologickými konflikty](#), které prožívala před narozením. Především to ukazuje, že příznaky Downova syndromu jsou reverzibilní, pokud se vyřeší související sluchové konflikty.

Anna ve věku 15 let

(Níže jsou tři texty k "vědeckosti" genetiky a jejích dogmat na Symbióze Života, pozn. překl.:)

[Objevení, extrakce a struktura DNA. Kritický přehled](#)

[Genetika: Genom v rozkladu](#)

[Northern Tracey: Amino věk a noví abNormální lékaři](#)

Další texty ke studiu:

GNM: PĚT BIOLOGICKÝCH ZÁKONŮ NOVÉ MEDICÍNY

Lenka Bednářová: Zákonitosti Germánské nové medicíny

GNM: Downův syndrom

ÚVOD do GERMANISCHE HEILKUNDE® – NÁZVOSLOVÍ

Co je to biologický konflikt

GNM: TEORIE STRAVY

Terminální stadium rakoviny je chybná diagnóza, Danny Carroll (úvod + kapitoly 1-9)

Dr. Stefan Lanka o protilátkách
